

Reisverslag 2012 05 Het is dinsdag.

Het is dinsdag en dat is voor de Peul (onze stam) geen goede dag om te reizen. Ook met andere activiteiten moet je oppassen, geen grote aankopen en extra voorzichtig zijn in je handelen om erger te voorkomen.

En deze dinsdag lijkt te bewijzen dat die regel niet ongegrond is. Het begint al vroeg in de ochtend, als Demba de auto buiten gaat zetten omdat we veel zaken moeten afhandelen, voordat wij morgen naar Senegal kunnen vertrekken. Als hij de houten deuren openzet en met een steen vastzet, rijdt hij de auto naar buiten. Op dat moment komt er een stevige windvlaag en Demba rijdt de deur kapot. We bellen de timmerman (een Peul); hij heeft een handicap (afgezaagde hand), hij belooft hem te komen maken, maar uiteraard niet vandaag. Hij is bang fouten te maken en wij zijn een goede klant die hij niet wil verliezen. Wie past er op onze auto? Wij willen graag vanmiddag vertrekken met een complete auto.

Gezamenlijk gebruiken we de lunch en eten met zijn allen uit dezelfde schaal. De rijst met een saus van uien is te heet om met je handen te eten, Demba neemt een waaier om de rijst koelte toe te wuiven, maar de waaier valt in de saus. Niemand eet meer van de rijst. De waaier kan bacteriën hebben door stof en hitte, dus zou je ziek kunnen worden van het eten. Beter honger dan ziek of erger. Het is dinsdag. Op de markt waar we de laatste boodschappen doen struikelt Demba over een in de grond vastzittend stuk ijzer en kan zich maar net staande houden. Het is dinsdag. Wat ben ik op dit moment blij geen Peul te zijn. We moeten nog even de laatste zestien vierkante meter tegels halen en wat blijkt? Ze zijn deels aan een ander verkocht. We hebben maar zeven meter in plaats van de bestelde zestien meter. In de hele stad blijken ze niet meer te zijn, al hangen ze als reclame in diverse winkeltjes. Het blijkt dat er een groothandel is en er in iedere winkel een tegel hangt. Koop je die, dan haalt de eigenaar van de winkel de nodige tegels uit het magazijn. Iedereen maakt dus gebruik van hetzelfde magazijn. Op is dus echt op. We moeten nu creatief zijn om de rest op te vullen. Gelukkig ben ik dat, dus er komt een mooie oplossing. Bij de auto aangekomen hebben mannen drie van de banden nat geplast, een is nog druk bezig de vierde te besproeien en heeft daarbij geen haast. Wij wachten geduldig in de enorme

stank van verse urine in de brandende zon. Bij het instappen merkt Demba dat de remlichten niet werken.

We rijden door de hoofdstad en verbazen ons over de werkende stoplichten en de bijpassende rotondes die (nog) geen middelpunt hebben waardoor iedereen kris kras door elkaar rijdt. Levensgevaarlijk, alleen bij een punt dat wij passeren ligt midden op de kruising een dode ezel. Niemand lijkt dat te ergeren, iedereen rijdt er al dagen gewoon omheen, wij dus ook.

Even later raken we in de stadsdrukke, alle auto's lijken samen te komen op één punt en staan als vijanden tegenover elkaar. Er blijkt een auto voor ons met pech te staan, er komt een auto van rechts die heftig toetert, de man hangt uit het raam en maant de pechhebber tot spoed. De pechhebber heft zijn armen hulpeloos ten hemel. De toeteraar komt hem te hulp, hij zet zijn auto met de voorkant tegen de achterkant van de pechhebber en duwt hem zo vooruit.

De wachtende auto's volgen hem en zo lijkt de file op te lossen totdat de pechhebber rechtdoor moet maar de toeteraar rechtsaf gaat. Ze zwaaien vrolijk naar elkaar als ieder zijns wegs gaat.

Voor ons en anderen is het wachten op een volgende vrijwilliger die bereid is zijn auto te beschadigen door de ander in de juiste richting te duwen. Toch is even later het probleem opgelost. Bij het volgende kruispunt zit, al sinds ik mij kan herinneren, een oude man met een verstandelijke handicap met een fluitje het verkeer te regelen. Ik ben benieuwd of de stoplichten zijn taak hebben overgenomen. Al snel krijg ik hem in het oog, hij strompelt heen en weer tussen de auto's die stoppen voor rood en rijden bij groen, de meeste automobilisten kennen hem en werpen hem een muntje toe, zo scharrelt hij ondanks de stoplichten zijn kostje bij elkaar.

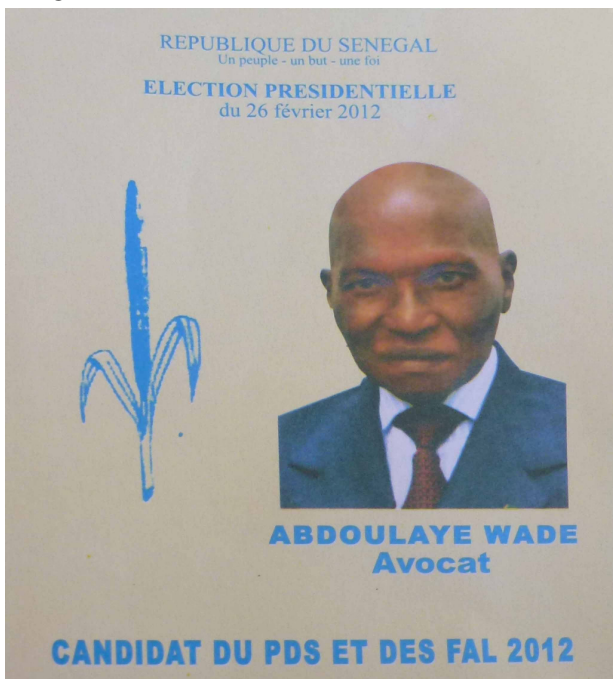

Hij tikt even aan ons raam en vraagt mij: 'Heb jij die stomme stoplichten uit jouw land hier gebracht? Neem ze dan maar snel weer mee terug.'
Mopperend loopt hij naar de volgende auto en vergeet het muntje aan te pakken dat ik in mijn handen heb.

Voor de grens stoppen we bij onze stamkroeg om ons moed in te drinken (thee!) voor de verwachte problemen bij de grens, maar helaas het cafetaria is dicht, op dinsdag!

Eenmaal de grens over luisteren we naar de krakende boodschap op de radio van Abdoulaye Wade, de huidige president, die de oorzaak is van alle onrust en rellen in Dakar en daarbuiten. Hij wil deze nieuwe verkiezingsronde opnieuw winnen. Hij zegt dan ook: 'Als ik deze ronde niet win zal de zee vanaf Fass Boye zich tot Dakar terugtrekken!'

Wat hij vertelt kun je ook als volgt uitleggen: Op het strand van Fass Boye staat ons huisje en dat is een zodanig belangrijk plekje dat de president het naar zijn residentie toe wil halen, als troost voor de eventueel verloren verkiezingsronde. We moeten maar eens gauw met hem gaan praten. Maar... niet op dinsdag.

Silent Work

Wiljo Woodl Oosterom, Spuistraat 23, 1135 AV Edam, The Netherlands . silentwork@planet.nl
phone +31-299-315184 (fax -82) . mobile +31-622-273212 . Rabobank 356.918.890 . www.silentwork.org